

ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ Ν. ΠΗΧΟΥ,
Ἡγουμένου τῆς Ἱ. Κοινοβιακῆς Μονῆς «Ἡ Ζωοδ. Πηγὴ»
Λογγοβάρδας Πάρου

ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΑΤΑΓΝΩΣΙΣ ΕΤΕΡΟΔΙΔΑΣΚΑΛΙΩΝ

Διατυπωθεισῶν ὑπὸ τῆς αὐτοῦ Θειοτάτης
Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου
κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ.

ΛΟΓΓΟΒΑΡΔΑ ΠΑΡΟΥ
2018

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Τὸ φυλλάδιο αὐτὸ ποὺ κρατεῖς στὰ χέρια σου, ἀγαπητὲ ἀναγνώστα, εἶνε μία κραυγὴ ἀγωνίας καὶ πόνου γιὰ τὴν πορεία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στὸν σύγχρονο κόσμο. Κραυγὴ ἀγωνίας ὄχι διότι δὲν πιστεύουμε, ὅτι στὸ πηδάλιο τῆς νοητῆς νηός, τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας βρίσκεται ἄγρυπνος ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός – ἄπαγε τῆς βλασφημίας. Ἐκεῖνος μᾶς διαβεβαίωσε, ὅτι «*Ἴδου ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος*» (Ματθ. 28,20) καὶ ὅτι «*Πύλαι ἕδου οὐ κατισχύσουσι τῆς Ἐκκλησίας*» (Ματθ. 16,18). **Ἀγωνιοῦμε γιὰ τοὺς συγχρόνους Ἕλληνες Χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τὸ βάπτισμα κράτησαν μόνο τὸ ὄνομα τοῦ Ὁρθοδόξου ἀλλὰ ἀπὸ τὴν χάρι τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως ἔχουν ἀπομακρυνθῆ καὶ παρασυρμένοι ἀπὸ τὶς σειρήνες τῶν ἡδονῶν τοῦ κόσμου τούτου ὀδηγοῦνται στὴν ἀπώλεια.**

Πονοῦμε ἐπίσης, διότι βλέπουμε ὅτι ἡ διδασκαλία τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, ποὺ ἔφθασε μέχρις ἡμῶν ἀνόθευτος καὶ ἀκεραία διὰ πολλῶν ἀγώνων καὶ αἱμάτων ἁγίων καὶ μαρτύρων τῆς πίστεώς μας, σήμερα ἀκοῦμε νὰ διατυπώνεται ἀλλιῶς, ὄχι ὀρθόδοξως. Ἀγωνιοῦμε ἐπίσης, διότι βλέπουμε, ὅτι «*οἱ δοκοῦντες στῦλοι εἶναι*» τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας προβαίνουν σὲ ἐνέργειες, οἱ ὁποῖες δὲ ἦταν ἀδιανόητες γιὰ τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους καὶ τοὺς διαδόχους αὐτῶν μέχρι καὶ πρὸ ἑκατὸν εἴκοσι περίπου χρόνων. Καὶ ὅλα αὐτὰ γίνονται, γιὰ νὰ βγῆ δῆθεν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπὸ τὴν ἀπομόνωσι τῶν αἰῶνων!

Ἐπειδὴ τὰ ὅσα λέγονται καὶ πράττονται ἡχοῦν στὰ αὐτιά μας ὡς ἑτεροδιδασκαλίες (βλ. Α' Τιμ. 1,3· 6,3), γι' αὐτὸ σταχυολογήσαμε μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ καὶ τὰ ὑποβάλαμε κανονικῶς τὴν 26-2-2017 στὴν μητέρα Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, στὴν Ἱερὰ Σύνοδο αὐτῆς, γιὰ νὰ τὰ μελετήσῃ καὶ νὰ μᾶς ἀπαντήσῃ, ἐὰν εἶνε ἢ δὲν εἶνε ἑτεροδιδασκαλίες τὰ λεγόμενα καὶ πραττόμενα ἀπὸ τὸν Παναγιώτατο Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη μας κ. Βαρδολομαῖο. Εὐχῆς ἔργο δὲ ἦταν νὰ εἶχε ἀποφανθῆ ἐπὶ τῶν καταγγελλομένων ὡς ἑτεροδιδασκαλιῶν ἡ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν Δογματικῶν καὶ Νομοκανονικῶν Ζητημάτων.

Δυστυχῶς παρῆλθε ἔτος σχεδὸν ἀπὸ τότε ποὺ ἡ «Κατάγνωσις Ἑτεροδιδασκαλιῶν» ὑπεβλήθη στὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὴν ποιμαίνουσα Ἐκκλησία μας. Ὑπεβλήθησαν ἱεροκανονικῶς στὴν Ἱ. Σύνοδο δύο ἐρωτήσεις γιὰ τὴν πορεία τῆς τὴν 16-6-2017 καὶ 15-11-2017 πλὴν ὅμως δὲν λάβαμε καμμία ἀπάντησι. Μία ὀλιγόλογη ἀπάντησι δὲ μᾶς ἀπήλλαξε ἀπὸ διάφορες σκέψεις, οἱ ὁποῖες δὲν τιμοῦν τὴν διοίκησι τῆς Ἐκκλησίας μας. Τελεῖα περιφρόνησις! **Αὐτὸ προκαλεῖ σκανδαλισμό.**

Ἐπειδὴ τὰ καταγγελλόμενα ὡς ἑτεροδιδασκαλίες δὲν εἶνε παρωνυχίδες ἀλλὰ κεφαλαιώδη θέματα τῆς πίστεώς μας, γι' αὐτὸ ἀποφασίσαμε νὰ δημοσιοποιήσουμε εὐρύτερα τὸ κείμενο αὐτό, προκειμένου νὰ ἐνημερωθῆ ὁ πιστὸς λαός, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν Ἐγκύκλιο τῶν τεσσάρων Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς τοῦ 1848 εἶνε «*ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς θρησκείας... αὐτὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας*», ὁ φρουρὸς τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως. Τυπώσαμε λοιπὸν τὴν «Κατάγνωσι» στὸ φυλλάδιο τοῦτο. Ἐπιθυμοῦμε νὰ

φθάση τὸ φυλλάδιο αὐτὸ στὰ χέρια κάθε ἐνδιαφερομένου πιστοῦ Χριστιανοῦ, γιὰ νὰ ἐνημερωθῆ ἔτσι ἡ ποιμαιομένη πλέον Ἐκκλησία, κατὰ τὸ «εἰπὲ τῇ Ἐκκλησίᾳ» (Ματθ. 18,17), γιὰ νὰ προσεύχονται οἱ πιστοὶ περισσότερο καὶ ἐντονώτερα πρὸς τὸν Δομήτορα τῆς Ἐκκλησίας ὑπὲρ τῶν πνευματικῶν μας ἡγετῶν, τῶν Ἐπισκόπων. Νὰ προσεύχονται νὰ διεγείρῃ τὸ πνεῦμα των, ὅπως διήγειρε τὸ πνεῦμα τοῦ τότε παιδαρίου προφήτου Δανιήλ, ὁ ὁποῖος ἐπενέβη καὶ ἐτιμώρησε τοὺς διεφθαρμένους ἐκείνους ἱερεῖς τῆς ντροπῆς καὶ ἐδικαίωσε τὴν ἀγνή Σωσάννα (βλ. Δαν. 45 κ.έ.). Ἔχουν ἀνάγκη καὶ οἱ Ἐπίσκοποι ἀπὸ τὴν προσευχὴ τοῦ ποιμνίου τους καὶ ἂν χρειασθῆ καὶ ἀπὸ τὴν ὁμολογία του. Συντονισμένη προσευχὴ (πρβλ. Ματθ. 18,19) καὶ ὑπὲρ τῶν ποιμένων μας γιὰ νὰ ὀρθοτομοῦν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, ποὺ παρέλαβαν ἀπὸ τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, τὸν Ἰδρυτὴ τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς Ὁρθοδόξου δηλαδὴ Ἐκκλησίας μας, εἶνε ἀνάγκη τῶν ἡμερῶν μας.

Τυπώσαμε ἐπίσης τὸ φυλλάδιο αὐτό, ἀγαπητὲ ἀναγνώστα, γιὰ νὰ μπορῆς νὰ τὸ διαδίδῃς, καὶ γιὰ νὰ εὐρίσκεισαι σὲ ἐπιφυλακὴ. Ὁ Οἰκουμενισμὸς δὲν κτυπᾷ ἀπλῶς τὴν πόρτα τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ μῆπκε καὶ στρογγυλοκάθησε στὴν Ἐκκλησία μας κατὰ τὴν σύναξι ἐκπροσώπων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τοῦ Κολυμπαρίου τῆς Κρήτης. Διαδώσατε λοιπὸν τὸ φυλλάδιο αὐτό, μήπως κάποια Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐν Συνόδῳ, γιατί ὄχι καὶ πανορθόδοξος, καταδικάσῃ τὸ ἔκτρωμα αὐτὸ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Μέχρι χθὲς ξέραμε, ὅτι οἱ πάσης φύσεως αἰρετικοὶ εἶνε **«λύκοι θαρεῖς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου»**, ἔτσι μᾶς δίδαξε ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Πράξ. 20,29). Οἱ σύνοδροι τοῦ ἐν λόγῳ συνεδρίου ἀγνόησαν τὸν ἀπόστολο Παῦλο καὶ ὠνόμασαν τοὺς αἰρετικούς «ἑτερόδοξες Ἐκκλησίες». Καὶ ἐπειδὴ μερικοὶ εὐσυνείδητοι Ἐπίσκοποι ἀρνήθηκαν νὰ υπογράψουν μιὰ τέτοια ἀπόφασι, ἀντὶ αὐτῶν ὑπέγραψε ὁ πρόεδρος τῆς Ἐκκλησίας τους καταστρατηγώντας ἔτσι τὸ συνοδικὸ πολίτευμα ποὺ χαρακτηρίζει τὴς Ἱερὲς Συνόδους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ὅσον μάλιστα ἀφορᾷ στὴν ἀντιπροσωπία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐκεῖ ἔγινε τραγικὸ λάθος. Στὸ κρίσιμο σημεῖο τῆς μετονομασίας τῶν αἰρετικῶν σὲ «ἑτερόδοξες Ἐκκλησίες», ὁ πρόεδρος τῆς ἀντιπροσωπίας ἀγνόησε τὴν ἐντολὴ ποὺ εἶχε λάβει ἀπὸ τὸ κυρίαρχο Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας τῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ συνεφώνησε μὲ τὴν ἐκτρωματικὴ αὐτὴ ὀνομασία. Ἀπὸ τὴν συνοδεία τοῦ Μακαριωτάτου μόνος ἑνας δὲν ὑπέγραψε, ὁ ἅγιος Ναυπάκτου κ. Ἱεροῦθεος. Καὶ τὸ ἀκόμη χειρότερο εἶνε, ὅτι στὴν Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ποὺ ἀκολούθησε, δὲν βρέθηκε κανένας νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν πρόεδρο Ἀρχιεπίσκοπο τὸν λόγο, νὰ τὸν καθίσῃ δηλαδὴ στὸ «σκαμνί», γιατί ἀγνόησε τὴν ἀπόφασι τοῦ Σώματος τοποθετώντας τὸν ἔτσι ἀπέναντι τῶν εὐδυνῶν του. Πλήρης ἀφωνία ἐκ μέρους τῶν Ἐπισκόπων, «ἄκρα τοῦ τάφου σιωπῆ»! Καὶ ὄχι μόνο αὐτό· ὑπέγραψαν ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἱεραρχίας τὰ ἀποφασισθέντα στὸ Κολυμπάρι, ἀκόμη καὶ ἐκεῖνοι ποὺ διαφωνοῦσαν! Καὶ αὐτό, καθὼς εἶπαν, χάριν τῆς ἐνότητος. Ἀλλὰ τί εἶδους ἐνότητος εἶνε αὐτή, τοῦ ψεύδους μετὰ τῆς ἀληθείας; Αὐτὸ εἶνε ἀπὸ τὰ πρωτόγνωρα τῆς ἐποχῆς μας. Ἔχουμε βέβαια συνηθίσαι σὲ πλασματικὲς ἐκφράσεις, «ἐνότητες» καὶ «ἰσορροπίες». Τέτοιου εἶδους φαινομενικὴ ἐνότητα εἶχε, ὅπως φαίνεται, καὶ τὸ συνέδριο τοῦ Κολυμπαρίου. Εἶνε σὰν νὰ ζητᾶμε νὰ παντρέψουμε τὸ φῶς μὲ τὸ σκο-

τάδι... Τελικῶς ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας κατὰ τὸν ἑορτασμὸ τῶν 100 χρόνων ἀπὸ τὴν ἐπανασύστασι τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας (29-11-2017 ἕως 2-12-2017) διέσωσε τὸ κῦρος τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἀπέρριψε τὶς ἐπίμαχες ἀποφάσεις τῆς Συνόδου τοῦ Κολυμπαρίου, τῆς ἀφῆρσε τὸν τίτλο «Πανορθόδοξος», διότι δὲν ἐκπροσωποῦσε τὸ σύνολο τῶν Ὀρθόδοξων καὶ ὠνόμασε χριστιανικὲς ὁμολογίες τὶς ἀντορθόδοξες ὀνομασθεῖσες ὑπ' αὐτοῦ «ἐτερόδοξες ἐκκλησίες». Τὶς θέσεις αὐτὲς ἄκουσαν ἀναντιρρήτως καὶ συνεπῶς ἐδέχθησαν οἱ ἐκπρόσωποι ὅλων τῶν Ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν πλὴν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, οἱ ὁποῖες ἔλαμψαν διὰ τῆς ἀπουσίας των. Ὁ κίνδυνος ὅμως ἐκ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εὐρίσκεται ἐντὸς τῶν πυλῶν.

Τὸ τί εἶνε Οἰκουμενισμὸς ὑποθέτουμε ὅτι ὅλοι πλέον τὸ γνωρίζουμε. Ὁ ἅγιος τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας π. Ἰουστίνος Πόποβιτς, βλέποντας τὴν προσπάθεια ἐνώσεως τῶν παπικῶν καὶ τῶν προτεσταντῶν μὲ τὴν Ὀρθοδοξία, εἶχε ὀνομάσει τὸν Οἰκουμενισμὸ **παναίρεσι**. Ἄν ζοῦσε σήμερα ὁ ἅγιος Ἰουστίνος καὶ ἔβλεπε τὶς συμπροσευχὲς Ὀρθόδοξων, παπικῶν, προτεσταντῶν, μουσουλμάνων, Ἰουδαίων, βουδδιστῶν, κουμφοκκιανιστῶν καὶ ἐκπροσώπων ἄλλων θρησκειῶν θὰ ὠνόμαζε τὸν Οἰκουμενισμὸ **πανθρησκεία**. Ὁ Ψαλμῶδὸς ψάλλει σὲ ὅλους τοὺς ἤχους· «*Πάντες οἱ θεοὶ τῶν ἐθνῶν δαιμόνια*» (Ψαλμ. 95,5). Ἡ δὲ πανθρησκεία δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ **σατανισμὸς**. Ἔτσι Οἰκουμενισμὸς = Παναίρεσις = Πανθρησκεία = Σατανισμὸς.

Ναί, στὴν πανθρησκεία τοῦ **σατανισμοῦ** προσπαθεῖ νὰ ρίξη τὴν Ὀρθοδοξία ὁ Οἰκουμενισμὸς διὰ τῶν διαθρησκειακῶν συμπροσευχῶν ὑπὲρ τῆς δῆθεν εἰρήνης. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὅμως ἐρωτᾷ· «*Τίς μετοχὴ δικαιοσύνης καὶ ἀνομία; τίς δὲ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος; τίς δὲ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαλ; ἢ τίς μερίς πιστῶ μετὰ ἀπίστου;*» (Β΄ Κορ. 6,14-15). Δηλαδή· τί κοινὸ μπορεῖ νὰ ὑπάρξη ἀνάμεσα στὴ δικαιοσύνη καὶ τὴν ἀνομία; καὶ ποιά ἐπικοινωνία μπορεῖ νὰ ὑπάρξη ἀνάμεσα στὸ φῶς καὶ στὸ σκοτάδι; καὶ ποιά συμφωνία μπορεῖ νὰ γίνῃ μεταξὺ τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Σατανᾶ; ἢ τί συμμετοχὴ μπορεῖ νὰ ἔχη ὁ πιστὸς μὲ τὸν ἄπιστο; Καμμία. Μатаιοπονοῦν λοιπὸν οἱ ἡγέτες τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Θὰ παρέλθῃ καὶ ὁ Οἰκουμενισμὸς ὅπως καὶ ὅλα τὰ σχήματα τοῦ κόσμου τούτου (Α΄ Ἰω. 2,17). Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μένει εἰς τὸν αἰῶνα, «*πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς*» (Ματθ. 16,18).

Καὶ τίθεται τὸ ἐρώτημα· **Μήπως ἡ ἔνοχη σιωπὴ τῶν πλειόνων Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μᾶς ὀδηγεῖ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ σατανισμοῦ;**

◆ Πιστὲ λαὲ τοῦ Θεοῦ, φρουρὲ τῆς Ὀρθοδοξίας, γρηγορεῖτε! Ὁ Οἰκουμενισμὸς κατέλαβε τὴν Πατρίδα μας (ἡ πανθρησκεία καὶ ἡ ὁμοφυλοφιλία εἰσηλθε στὰ σχολεῖα, στὰ πανεπιστήμια διανέμονται προφυλακτικὰ δωρεάν). Ὁ Οἰκουμενισμὸς προσπαθεῖ νὰ κυριεύσῃ καὶ τὴν Ἐκκλησία μας.

◆ Φύλακες γρηγορεῖτε! Ἐνημερωθῆτε! Ἀντισταθῆτε! «*Νῦν ὑπὲρ πάντων ὁ ἀγών*»!

Ἱερά Μονὴ Λογγοβάρδας Πάρου

ΚΑΤΑΓΝΩΣΙΣ ΕΤΕΡΟΔΙΔΑΣΚΑΛΙΩΝ

Διατυπωθεισῶν ὑπὸ τῆς αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος
τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρδολομαίου,

ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΗΣ Ι. ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ὅπως λαβοῦσα γνῶσιν διαπιστώσῃ, ἀποκηρύξῃ καὶ καταδικάσῃ αὐτὰς
ὡς ἀντικειμένας τῇ ὀρθῇ διδασκαλίᾳ τῆς κατὰ Ἀνατολὰς Ὁρθοδόξου
Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Κατατεθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀρχιμ. Χρυσσοστόμου Ν. Πήχου, Ἡγου μένου τῆς
Ἱερᾶς Κοινοβιακῆς Μονῆς «Ἡ Ζωοδόχος Πηγὴ» Λογγοβάρδας Πάρου.

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώ-
νυμε, Πρόεδρε τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καὶ

Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς καθ' ἡμᾶς
Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὅπως αὐτὴ λειτουργεῖ δυνάμει
τοῦ Συνοδικοῦ τόμου τοῦ 1850 καὶ τῆς Πατριαρχικῆς Πράξεως τοῦ
1928 ἐκδοθέντων ἀμφοτέρων ὑπὸ τοῦ σεπτοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρ-
χείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως,

Εὐλογεῖτε.

Διὰ τῆς παρούσης καταθέτω ἐνώπιόν σας, ἐνώπιον τοῦ σεπτοῦ Σώ-
ματος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὸν σκανδαλισμὸν
ἐμοῦ προσωπικῶς, τῆς συνοδείας μου, κληρικῶν, μοναχῶν καὶ πλήθους
κόσμου, ὁ ὁποῖος κλυδωνίζεται ταρασσόμενος ὡς ὑπὸ κυμάτων πολλῶν
λόγῳ τῶν ἀλλεπαλλήλων ἑτεροδιδασκαλιῶν, αἱ ὁποῖαι διετυπώθησαν
κατὰ καιροὺς ὑπὸ τοῦ Παναγιωτάτου Οἴκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ.
Βαρδολομαίου με ἀποκορύφωμα τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Σύνοδον
(ΑκΜΣ) τοῦ Κολυμπαρίου τῆς Κρήτης.

Ἐκ προοιμίου σᾶς ἀναφέρω, ὅτι τὰ ὅσα θὰ ἀναγνώσετε καταγγελ-
λόμενα κατωτέρω δὲν εἶναι καρπὸς ἀντιπαθείας ἢ ἀπαρεσκείας εἰς τὸ
πρόσωπον τοῦ Παναγιωτάτου οὔτε κἂν πνεῦμα ἀντιλογίας ἢ ἄλλης
τινὸς κακοθυμίας ἔναντι αὐτοῦ, ἡ νόμιμος δὲ προσφυγὴ μου εἰς Ὑμᾶς
γίνεται καθηκόντως, με πρόδηλον πνευματικὴν ἀνησυχίαν, με πεποί-
θησιν ἀληθείας καὶ ἀπὸ ἔντονον καὶ δικαιολογημένον ἐνδιαφέρον. Κα-

τανοῦ ἀπολύτως ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον τελεῖ ὑπὸ αἰχμαλωσίαν. Ἡ σφύζουσα ἀλήθεια εἰς τὴν ἠνωμένην «Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν» εἶναι τὸ ζητούμενον, καὶ αὐτὸ ἐπιθυμοῦμε νὰ καταφανῆ χωρὶς φόβον καὶ πάθος. Ἐκ παραλλήλου ἢ ἀναίρεσις ὑφ' ὕμῶν τῶν διατυπωθεισῶν ἑτεροδιδασκαλιῶν δὲ προλάβῃ τὸ ἐπαπειλούμενον νέον σχίσμα εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀνασκοποῦντες λοιπὸν τὴν μέχρι σήμερον πορείαν τοῦ παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρδολομαίου εἰς τὸν χώρον τῆς Ἐκκλησίας δὲ παρουσιάσωμεν μερικὰ σημεῖα, διὰ τῶν ὁποίων στοιχειοθετοῦνται αἱ ἑτεροδιδασκαλίαι αὐτοῦ.

1.α') Ὁ Παναγιώτατος, ἀπὸ τὰ χρόνια διευρύνσεως τῶν σπουδῶν του, εἰς τὴν διδακτορικὴν του διατριβὴν μὲ τίτλον «Περὶ τὴν κωδικοποίησιν τῶν Ἱ. Κανόνων καὶ τῶν κανονικῶν διατάξεων ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ» ἐκδέτει τὰς ἀπόψεις του διὰ τοὺς ἱεροὺς Κανόνας ποὺ ῥυθμίζουν τὰς σχέσεις τῶν ὀρθοδόξων μὲ τοὺς ἑτεροδόξους διὰ τῶν ἐξῆς: «Δὲν δύνανται», γράφει, «νὰ ἐφαρμοσθοῦν σήμερον καὶ πρέπει νὰ τροποποιηθοῦν αἱ διατάξεις αἱ κανονίζουσαι τὰς σχέσεις τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους καὶ ἑτεροδρήσκους. Δὲν δύναται ἡ Ἐκκλησία νὰ ἔχη διατάξεις ἀπαγορευούσας τὴν εἴσοδον εἰς τοὺς ναοὺς τῶν ἑτεροδόξων καὶ τὴν μετ' αὐτῶν συμπροσευχὴν, καθ' ἣν στιγμὴν αὕτη διὰ τῶν ἐκπροσώπων αὐτῆς προσεύχεται ἀπὸ κοινοῦ μετ' αὐτῶν διὰ τὴν τελικὴν ἔνωσιν ἐν τῇ πίστει, τῇ ἀγάπῃ, τῇ ἐλπίδι. Περισσότερα ἀγάπη πρέπει νὰ “ἀρδεύσῃ” πολλὰς κανονικὰς διατάξεις πρὸς “ζωογονίαν”. Ἐπιβάλλεται τροποποιήσις ὀρισμένων διατάξεων ἐπὶ τὸ φιλανθρωπότερον καὶ ρεαλιστικώτερον. Ἡ Ἐκκλησία δὲν δύναται καὶ δὲν πρέπει νὰ ζῆ ἐκτὸς τόπου καὶ χρόνου».

Οἱ Ἱ. Κανόνες, διὰ τοὺς ὁποίους γίνεται λόγος ἀνωτέρω, διὰ τῆς συνεχοῦς παραβάσεώς των ἔχουν καταργηθῆ ἐν τῇ πράξει. Ἡ ἑτεροδιδασκαλία ἔγινε πρᾶξις. Ἀπλῶς μὲ τὴν ΑΚΜΣ ἔγινε προσπάθεια νὰ περιβληθῆ σιωπηλῶς μὲ συνοδικὸν κῦρος. Αἱ δέσεις αὐταὶ τοῦ Παναγιωτάτου δὲν ἀποτελοῦν ἑτεροδιδασκαλία, καὶ αἱ παραβάσεις ἱεροκανονικὰ παραπτώματα; Ἀσφαλῶς.

β') Εἰς τὸ ἀνωτέρω ἀπόσπασμα οἱ Ἱ. Κανόνες χαρακτηρίζονται ὡς μὴ ἔχοντες στοιχεῖα φιλανθρωπίας καὶ ρεαλισμοῦ. Ὅτι πάσχουν ἀπὸ

ξηρασίαν, καὶ δὲ ἀναζωογονηθοῦν ἐὰν ποτισθοῦν μὲ νάματα ἀγάπης. Δηλαδή, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα παρήγαγε, τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, καρπούς (τοὺς ἰ. Κανόνας) ἐστερημένους ζωογόνου ἀγάπης; Ὅμως αἱ ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ τοπικῶν Συνόδων ξεκινοῦν μὲ τὸ «Ἐδοξε τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ ἡμῖν»· πῶς εἶναι δυνατόν αἱ ἐκφάνσεις αὐταὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νὰ μὴ ἔχουν στοιχεῖα φιλάνθρωπίας καὶ ρεαλισμοῦ, νὰ πάσχουν ἀπὸ ξηρασίαν καὶ νὰ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ζωογόνον ἀγάπην τοῦ οἰκουμενισμοῦ; Δὲν εἶναι αὐτὸ ἑτεροδιδασκαλία;

2.α´) Κατὰ τὴν θρονικὴν ἑορτὴν τοῦ Φαναρίου 30-11-1998 ὁ Παναγιώτατος προσφωνῶν τὴν Παπικὴν ἀντιπροσωπεῖαν λέγει μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς· «*Σεβασμιώτατε Καρδινάλιε κύριε William H. Keeler καὶ λοιποὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ οἱ ἀποτελοῦντες τὴν Ἀντιπροσωπεῖαν τῆς Ἐκκλησίας Ρώμης, ...Δὲν πρέπει νὰ σπαταλήσωμεν τὸν χρόνον εἰς ἀναζητήσεις εὐδυνῶν. Οἱ κληροδοτήσαντες εἰς ἡμᾶς τὴν διάσπασιν προπάτορες ἡμῶν ὑπῆρξαν ἀτυχῆ δύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὄφρα καὶ εὐρίσκονται ἤδη εἰς χεῖρας τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ. Αἰτούμεθα ὑπὲρ αὐτῶν τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ὀφείλομεν ἐνώπιον Αὐτοῦ ὅπως ἐπανορθώσωμεν τὰ σφάλματα ἐκείνων. ...Εἶδε νὰ ἀξιῶσῃ ἡμᾶς ὁ Κύριος νὰ ἴδωμεν καὶ τὴν ἀνάστασιν τῆς ἐνότητος τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ. Ἀμήν» (περ. «Ἐπίσκεψις» τ. 563/1998, σελ. 22-29).*

Παρατηροῦμεν εἰς τὸ ἀπόσπασμα αὐτό, ὅτι ἡ τοποθέτησις τοῦ Παναγιωτάτου ἔναντι τῶν ἰ. Κανόνων δὲν παραμένει ἀπλῶς ἡ ἰδίᾳ ἀλλὰ ἐπεκτείνεται ἀκόμη καὶ εἰς τὰ πρόσωπα τῶν θεοφόρων πατέρων, οἱ ὁποῖοι χαρακτηρίζονται «*δύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὄφρα*». Οἱ ἅγιοι Πατέρες, οἱ ὁποῖοι ὡς πύργοι ἄσειστοι καὶ ὡς ἀστέρες πολύφωτοι τοῦ νοητοῦ στερεώματος, κατὰ τὸν ὑμνωδόν, φωτίζουν τὸν δρόμον ποῦ πρέπει νὰ ἀκολουθῶμεν ὡς Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, εἶναι «*δύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὄφρα*». Νὰ εἴπωμεν, ὅτι ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτὸς ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τοὺς ἀναριθμήτους μάρτυρας καὶ ὀσιομάρτυρας, οἱ ὁποῖοι μὲ τὸ τίμιον αἷμά τους ἐπότισαν καὶ ποτίζουν τὸ ἀειδαλὲς δένδρον τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως; Εἶναι ἢ δὲν εἶναι ἡ θέσις αὐτὴ ἑτεροδιδασκαλία;

β´) Εἰς τὸ ἀνωτέρω ἀπόσπασμα διαβάζουμε, ὅτι ὁ Παναγιώτατος διατυπώνει ἐνώπιον τῆς Παπικῆς ἀντιπροσωπεῖας τὴν εὐχὴν «*νὰ ἀξιῶσῃ ἡμᾶς ὁ Κύριος νὰ ἴδωμεν καὶ τὴν ἀνάστασιν τῆς ἐνότητος τῆς*

Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ. Ἀμήν». Δηλαδή, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία πάσχει κατὰ τὴν ἐνότητά της καὶ δὲν εἶναι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ὅπως μέχρι τώρα πιστεύομεν; Ἡ ἐνότις τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας εἶναι νεκρὰ καὶ περιμένει τὴν ἀνάστασίν της;

γ') Ὁ Παναγιώτατος τὸ 1991, ὡς μητροπολίτης Φιλαδελφείας, μιλώντας σὲ παπικούς, εἶχε διατυπώσει μίαν διαφοροποιημένην ἀπὸ τὰ Ὁρθόδοξα δεδομένα Ἐκκλησιολογίαν· «Δὲν εἶναι δυνατό», εἶπε, «νὰ θεωρήσουμε ὅτι, εἴτε ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι, εἴτε ἐσεῖς οἱ Ρωμαιοκαθολικοί, ἔχουμε ἀποκλειστικὴ ἰδιοκτησία τὴν διαδοχὴ τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας» (περιοδικὸν «Ἐπίσκεψις» τ. 464/1-7-1991, σ. 9). Ὡστε ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἡ ὄντως Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ἀπώλεσε τὴν αὐτοσυνειδησίαν της, εἶναι νεκρὰ καὶ περιμένει διὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ νὰ δῆ τὴν ἀνάστασίν της; Εἶναι ἢ δὲν εἶναι αὐτὸ ἑτεροδιδασκαλία;

3. α') Ὁ Παναγιώτατος πραγματοποιῶν ἐπίσημον ἐπίσκεψιν εἰς τὸ Βατικανὸν τὴν 27-6-1995 καὶ ὁμιλῶν σὲ νεαροὺς παπικούς εἶπε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: «Τέκνα τῆς Ἐκκλησίας ἐν Κυρίῳ εὐλογημένα καὶ ἀγαπητά..., συνορτάζομεν ἡ Ἀνατολὴ καὶ ἡ Δύσις (ἐννοεῖ τὴν θρονικὴν ἑορτὴν τῆς Ῥώμης). Θεοῦ τὸ δῶρον... Ἐορτάζομεν, διότι εἴμεθα ἡ ἐπὶ γῆς πορευομένη κοινωνία τῶν Ἁγίων..., εἶναι δὲ ἡ ἑορτὴ τῆς Ἐκκλησίας πεπληρωμένη ὅταν εἶναι παροῦσα καὶ συνορτάζουσα ἡ νεολαία... Ἐλάβατε διὰ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος καὶ τοῦ Χρίσματος τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Φέρετε ἐν τῇ ψυχῇ καὶ τῷ μετώπῳ ὑμῶν τὰ σημεῖα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ» (περιοδικὸν «Ἐπίσκεψις» τ. 520/31-7-1995, σσ. 19, 20, 5 καὶ 6).

Δηλαδή, δὲν μᾶς χωρίζει τίποτε; Ἀπὸ πότε ἀπέκτησαν Χάριν τὰ μυστήρια τῶν Παπικῶν; Αὐτὴν τὴν παρακαταδήκην παρελάβομεν ἀπὸ τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους καὶ τοὺς ἁγίους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας; Δὲν εἶναι αὐτὸ ἑτεροδιδασκαλία;

4. α') Ὁ Παναγιώτατος κατὰ τὴν ὁμιλίαν του τὴν 4-11-1994, σὲ διαδρησκευτικὴν συνάντησιν εἰς τὴν ἰταλικὴν πόλιν Riva del Garda, ὅπου ὠμίλησε σὲ παρισταμένους ἡγέτας διαφόρων δρησκευτῶν, εἶπε· «Πρέπει νὰ συμβάλωμεν ὥστε νὰ φέρωμεν εἰς τὸ προσκῆνιον τὰς πνευμα-

τικὰς ἀρχὰς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τῆς ἀδελφωσύνης καὶ τῆς εἰρήνης. Πράγματι, διὰ τὸν λόγον αὐτὸν συνεκεντρώθημεν ἐδῶ! Αὐτὸς εἶναι ἓνας τρόπος, διὰ τοῦ ὁποίου ἡμεῖς οἱ κληρικοὶ δυνάμεθα νὰ βοηθήσωμεν αὐτοὺς οἱ ὅποιοι κυβερνοῦν. Ἡ βαθεῖα καὶ σταθερὰ πνευματικότης μας ἔρχεται εἰς ὄξειαν ἀντίθεσιν μὲ τὸν ἐγκόσμιον χαρακτήρα τῆς συγχρόνου πολιτικῆς. ...Αὐταὶ αἱ δυνατότητες ἀνακύπτουν ἀπὸ τὴν ἰδίαν τὴν φύσιν τῆς ιδιότητος ποὺ φέρομεν, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ὡς κλητοὶ τοῦ Θεοῦ. Ὡς μία κοινότης πίστεως δυνάμεθα νὰ ἀντιμετωπίσωμεν τὸν κοσμικὸν οὐμανισμόν καὶ τὸν ἐθνικισμόν μὲ ἀγάπην, μὲ πνεῦμα Οἰκουμενισμοῦ καὶ μὲ τὸν ὑγιῆ σεβασμόν μας πρὸς τὴν παράδοσιν. Ἀλλὰ τοῦτο δυνάμεθα νὰ ἐπιτύχωμεν μόνον ἐὰν εἴμεθα ἠνωμένοι ἐν τῷ πνεύματι τοῦ ἐνὸς Θεοῦ, “Δημιουργοῦ τῶν πάντων, ὁρατῶν τε καὶ ἀοράτων”, Ρωμαιοκαθολικοὶ καὶ Ὁρθόδοξοι, Προτεστάνται καὶ Ἑβραῖοι, Μουσουλμᾶνοι καὶ Ἰνδουῖσταί, Βουδδισταὶ καὶ Κομφουκιανισταί...» (περιοδικὸν «Ὁρθοδοξία» τοῦ Πατριαρχείου, τ. Ὀκτωβρ.-Δεκεμβρίου 1994, κατὰ μετάφρασιν). Ἀγαστὴ συνεργασία τῶν κληρικῶν μὲ τοὺς κυβερνήτας τῶν λαῶν ὑπὸ τὸ προπέτασμα τῆς ἀγάπης!

Δηλαδή, ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης Χριστὸς ἔχασε τὸ φῶς του, τὰς πνευματικὰς του ἀξίας, ἔγινε φανάρι ποὺ τρεμοσβῆνει, καὶ αὐτὸ ποὺ μᾶς ἀπέμεινε εἶναι «νὰ φέρωμεν εἰς τὸ προσκῆνιον τὰς πνευματικὰς ἀρχὰς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τῆς ἀδελφωσύνης καὶ τῆς εἰρήνης»;

Εἰς τὸ ἀνωτέρω ἀπόσπασμα καλεῖ νὰ ἐνωθοῦν «ἐν τῷ πνεύματι τοῦ ἐνὸς Θεοῦ, “Δημιουργοῦ τῶν πάντων, ὁρατῶν τε καὶ ἀοράτων”, Ρωμαιοκαθολικοὶ καὶ Ὁρθόδοξοι, Προτεστάνται καὶ Ἑβραῖοι, Μουσουλμᾶνοι καὶ Ἰνδουῖσταί, Βουδδισταὶ καὶ Κομφουκιανισταί...». Κύριε, ἐλέησον!... Δηλαδή εἰς τὸν ἴδιον Θεὸν πιστεύουν Χριστιανοί, Μουσουλμᾶνοι, Ἰνδουῖσταί, Βουδδισταὶ καὶ Κομφουκιανισταί...; Δὲν εἶναι αὐτὸ ἕτεροδιδασκαλία;

Δυστυχῶς ἡ Ἐκκλησιολογία τοῦ Παναγιωτάτου πάσχει· δὲν εἶναι Ὁρθόδοξος, εἶναι Οἰκουμενιστικὴ.

β') Ὁμιλῶν ὁ Παναγιώτατος τὴν 20-12-2001 εἰς τὴν Α΄ Διαθρησκευτικὴν Συνάντησιν τῶν Βρυξελλῶν καὶ ἀπευθυνόμενος σὲ ἐκπροσώπους τῶν τριῶν μονοθεϊστικῶν θρησκευτικῶν χρησιμοποίησε ὁμοειδῆ Θεολογία καὶ διὰ τοὺς ἀλλοθρήσκους (Ἰουδαϊσμοῦ, Μουσουλμανισμοῦ, Χριστιανισμοῦ) καὶ εἶπε· «Παρακαλοῦμεν θερμῶς ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους νὰ δώσωμεν εἰς τοὺς πιστοὺς μας καὶ τὸν κόσμον ὅλον ἀνόθευτον τὸ εἰρη-

νοποιὸν μῆνυμα τοῦ ἑνὸς καὶ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποῖος μᾶς συνεκέντρωσεν ἐν τῇ ἀγάπῃ Του ἐνταῦθα. ...Ἡμεῖς οἱ πιστεύοντες εἰς ἓνα προσωπικὸν Θεὸν ἔχομεν τὴν ἐμπειρίαν τῆς ἀγάπης Αὐτοῦ καὶ τῆς εἰρήνης, ἡ ὁποία ἐγκαθίσταται εἰς τὴν ψυχὴν μας καὶ πληροῖ καὶ ἀναπαύει αὐτήν, ὅταν ἀποκαθίσταται ἡ κοινωνία τῶν προσωπικῶν ὑπάρξεων τοῦ ταπεινοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ μεγάλου Θεοῦ... Ἐὰν σταδῶμεν μὲ τὸ προσῆκον δέος ἀπέναντι τῶν προσωπικῶν ἀναζητήσεων ἐκάστης ψυχῆς, ἡ ὁποία, γεννηθεῖσα εἰς ὠρισμένην δρησκευτικὴν παράδοσιν, ἀνοίγει τὰς πτέρυγας τῆς διὰ τὴν πετάξῃ εἰς ἀναζήτησιν τοῦ Ἁγαπημένου, ἀντιλαμβανόμεθα ὅτι ἔχομεν ἀνθρώπινον χρέος νὰ σεβασθῶμεν ἀπολύτως τὴν προσωπικὴν πορείαν ἐκάστου πρὸς τὴν ὑπερτάτην ἀγάπην. Τότε ἐναγκαλιζόμεθα ἐν εἰρήνῃ τὴν ψυχὴν αὐτὴν καὶ παρακολουθοῦμεν ἐν ἄκρᾳ σιωπῇ καὶ προσευχῇ τὴν πορείαν τῆς, εἴτε συμβαδίζει μὲ ἡμᾶς (τοὺς Χριστιανοὺς) εἴτε ἀκολουθεῖ ἄλλον δρόμον (λ.χ. τὸν Ἰουδαϊσμὸν ἢ τὸ Ἰσλάμ), διότι ὁ Ἁγαπημένος Θεός, ὁ Κύριός τῆς, τὴν ἀναμένει καὶ θὰ τῆς δείξῃ τὸν δρόμον. Δὲν χρειάζεται ἀπὸ μέρους ἡμῶν οὐδεμία βία, οὐδεμία πίεσις, μόνον στοργὴ καὶ εἰρήνη» (περιοδικὸν «Ἐπίσκεψις» τ. 603/31-12-2001).

Ἔχουν λοιπὸν καὶ οἱ Ἑβραῖοι καὶ οἱ Μουσουλμᾶνοι τὴν ἐμπειρίαν τοῦ ἑνὸς προσωπικοῦ Θεοῦ, τοῦ πλήρους ἀγάπης ἀληθινοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ; Ἔτσι κατανοεῖ ὁ Παναγιώτατος τὸ «Τζιχάντ» τῶν μουσουλμάνων ἢ τὰς ἐκκαθαριστικὰς ἐπιχειρήσεις τῶν Ἰσραηλιτῶν; Ἡ θεολογία τοῦ Παναγιωτάτου δὲν εἶναι Ὁρθόδοξος. Εἶναι ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὴν βλάσφημον θεωρίαν τῶν Ἀβρααμικῶν δρησκιδῶν, τὴν ὁποίαν διετύπωσεν ὁ Γάλλος Ἰσλαμολόγος Louis Massignon (1883-1962), δι' αὐτὸ καὶ ἡ θεολογία του παρεκκλίνει ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξον τοιαύτην. Δὲν εἶναι αὐτὸ ἑτεροδιδασκαλία;

5. α') Συνεπῆς πρὸς τὴν καινοφανῆ ἐκκλησιολογίαν του, ὁ Παναγιώτατος ἔχει παραιτηθῆ ἀπὸ τὴν θεόθεν καθωρισμένην ἀποστολὴν τῆς Ἐκκλησίας «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς...» (Ματθ. 28,19). Δὲν ἐπιδιώκει νὰ ὀδηγήσῃ ἑτεροδόξους καὶ ἑτεροδρῆσκους εἰς τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου. Τὸ διεκήρυξε «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» εἰς τὸ Durban τῆς Ν. Ἀφρικῆς τὴν 17-3-2001 σὲ μῆνυμά του μὲ τὴν εὐκαιρίαν Παγκοσμίου Διασκέψεως λέγοντας· «Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν ἐπιδιώκει νὰ πείσῃ τοὺς ἄλλους περὶ συγκεκριμένης

τινὸς ἀντιλήψεως τῆς ἀληθείας ἢ τῆς ἀποκαλύψεως, οὔτε ἐπιδιώκει νὰ τοὺς μεταστρέψῃ εἰς συγκεκριμένον τινὰ τρόπον σκέψεως» (ιστοσελίδα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑσθονίας· www.orthodoxa.org/GB/patriarchate/speech/statement.htm). Εἰς τὴν θείαν ὁμως λειτουργίαν τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, εἰς τὴν εὐχὴν ποὺ ἀκολουθεῖ ἀμέσως μετὰ τὸν καθαιγιασμόν, παρακαλοῦμεν τὸν Κύριον λέγοντες· «τοὺς ἐσκοτισμένους ἐπισυνάγαγε· τοὺς πεπλανημένους ἐπανάγαγε καὶ σύναψον τῇ ἀγία σου καθολικῇ καὶ ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ». Πῶς δὰ γίνῃ αὐτό; διὰ τῆς σιωπῆς καὶ ὄχι διὰ τῆς μαθητείας καὶ τοῦ κηρύγματος; Διὰ τῆς σιωπῆς δὰ γίνῃ ἢ εἰσδοχὴ τῶν ἑτεροδόξων καὶ τῶν ἑτεροδρήσκων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Του; Ἀσφαλῶς ὄχι. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφει «ἡ πίστις ἐξ ἀκοῆς, ἡ δὲ ἀκοὴ διὰ ῥήματος Θεοῦ» (Ρωμ. 10, 17). Εἰς τὴν Κόρινθον ὁ ἴδιος Ἀπόστολος λαμβάνει συγκλονιστικὸν μήνυμα ἀπὸ τὸν Κύριον· «... μὴ φοβοῦ, ἀλλὰ λάλει καὶ μὴ σιωπήσῃς» (Πραξ. 18, 9). Δὲν εἶναι ἡ θέσις αὐτῆ τοῦ Παναγιωτάτου καταστρατήγησις Κυριακῆς ἐντολῆς; Δὲν εἶναι αὐτὸ ἑτεροδιδασκαλία;

β´) Ὁ Παναγιώτατος προσφέρει ὡς δῶρον τὸ Κοράνιον καὶ τὸ ὀνομάζει ἱερὸν καὶ ἅγιον. Τὴν 29-10-2009 μετέβη εἰς τὴν Ἀτλάντα τῶν Η.Π.Α., ἐπισκέφθηκε τὸν πρόεδρον τῆς Coca-Cola κ. Muhtar Kent καὶ τοῦ προσέφερεν ἓνα Κοράνιον λέγοντας· «Ἔχω ἓνα μικρὸ ἀναμνηστικό. Μικρὸ καὶ σπουδαῖο. Ἀναμνηστικό (γιὰ) τὸν Muhtar. Αὐτὸ εἶναι τὸ Ἅγιο Κοράνιο, τὸ ἱερὸ βιβλίον τῶν μουσουλμάνων ἀδελφῶν μας» (www.youtube.com/watch?v=5p7DqpeTJM8). Δυστυχῶς τὴν χειρονομίαν αὐτὴν τὴν ἐμιμήθησαν καὶ ἄλλοι Ἀρχιερεῖς ἐπὶ μεγάλῳ σκανδαλισμῷ τῶν ὀρθοδόξων πιστῶν.

γ´) Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον προωθεῖ τὸν κοινὸν ἑορτασμόν τοῦ Πάσχα μεταξὺ Ὁρθοδόξων καὶ Παπικῶν. Τὸν κοινὸν ἑορτασμόν προωθοῦσε ἀρχικὰ τὸ Βατικανὸν ἀπὸ τὸ 1960, τὸν στόχον τοῦ ὅμως αὐτὸν τὸν ἐπισημοποίησε κατὰ τὴν Β´ Βατικανὴν Σύνοδον (1965) καὶ τὸν ἀπεδέχθη ὁ μακαριστὸς πατριάρχης Ἀθηναγόρας, ὁ ὁποῖος ἔγινεν ἔνθερμος ὑποστηρικτῆς τῆς ἰδέας αὐτῆς. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον μὲ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 150 πρωτ. 420/26-5-1995 ἐγκύκλιόν του ἔκανε λόγον διὰ «τὸν καθορισμὸν κοινῆς ἡμερομηνίας ἑορτασμοῦ ὑφ' ἀπάντων τῶν χριστιανῶν τῆς Μεγάλῃς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Πάσχα». Ἄγνοεῖ ὁ Παναγιώτατος ἢ περιφρονεῖ τὰ περὶ τούτου διακελευόμενα ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων;

6. Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος σὲ παλαιότερον δημοσίευσμά του εἰς τὸ Ρωμαιοκαθολικὸν περιοδικὸν «The National Catholic Reporter» (in the January 21, 1977) ἔγραψε τὰ ἐξῆς ἀποκαλυπτικὰ τῶν προθέσεων του διὰ τὴν μέλλουσαν νὰ συνέλθῃ Πανορθόδοξον Σύνοδον: «Οἱ δικοὶ μας στόχοι εἶναι ἴδιοι μὲ αὐτοὺς τοῦ πάπα Ἰωάννου 23ου νὰ ἐκσυγχρονίσωμεν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ νὰ προωθήσωμεν τὴν ἐνότητα τῶν Χριστιανῶν. Ἐπίσης, ἡ Σύνοδος θὰ σημάνη τὸ ἄνοιγμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὰς μὴ Χριστιανικὰς θρησκείας καὶ εἰς ὀλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα. Αὐτὸ σημαίνει μίαν νέαν στάσιν ἔναντι τοῦ Ἰσλάμ, τοῦ Βουδισμού, τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐπιδιώξεις διὰ ἀδελφότητα χωρὶς ρατσιστικὰς διακρίσεις ... μὲ ἄλλα λόγια θὰ σημάνη τὸ τέλος δώδεκα αἰώνων ἀπομονώσεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας». Συνεπῶς «ὅπερ ἔδει δεῖξαι»!

Τὸ Ἀγγλικὸν κείμενον ἔχει ὡς ἐξῆς· In an article dating back from when Ecumenical Patriarch Bartholomew was still a Metropolitan, in the journal The National Catholic Reporter, the Patriarch said the following, revealing his intentions for the Pan-Orthodox Council: “Our aims are the same as John’s (Pope John XXIII): to update the Church and promote Christian unity... The Council will also signify the opening of the Orthodox Church to non-Christian religions, to humanity as a whole. This means a new attitude toward Islam, toward Buddhism, toward contemporary culture, toward aspirations for brotherhood free from racial discrimination...in other words, it will mark the end of twelve centuries of isolation of the Orthodox Church.”[4]

[4] “Council Coming for Orthodox”, interview by Desmond O’Grady, The National Catholic Reporter, in the January 21, 1977 edition. See also:<http://orthodoxinfo.com/ecumenism/towards.aspx>.

Μακαριώτατε, Ἅγιοι Συνοδικοί.

Ἐκ τῶν παρατεθέντων ἀνωτέρω σταχυολογημάτων ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαῖος εἶχε τὴν ἀτυχῆ ἔμπνευσιν νὰ διατυπώσῃ ἑτεροδιδασκαλίαν καὶ νὰ ὑποπέσῃ οὕτως εἰς σωρείαν ἱεροκανονικῶν παραβάσεων, αἱ ὁποῖαι καταδικάζονται ὑπὸ τῶν κατωτέρω παρατιθεμένων ἱερῶν Κανόνων.

- στ' Κανὼν τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου: «Αἵρετικούς δὲ λέγομεν, τοὺς τε πάλαι τῆς Ἐκκλησίας ἀποκηρυχθέντας, καὶ τοὺς μετὰ ταῦτα ὑφ' ἡμῶν ἀναθεματισθέντας· πρὸς δὲ τούτοις, καὶ τοὺς τὴν πίστιν μὲν τὴν ὑγιῆ προσποιουμένους ὁμολογεῖν, ἀποσχίσαντας δὲ καὶ ἀντισυνάγοντας τοῖς κανονικοῖς ἡμῶν ἐπισκόποις».
- ι' Ἀποστολικός· «Συμπροσευχὴ μεθ' αἵρετικοῦ ἢ ἀφορισμένου δι' ἀφορισμοῦ τιμωρεῖται».
- με' Ἀποστολικός· «Συμπροσευχὴ μεθ' αἵρετικῶν συνεπάγεται ἀφορισμὸν διὰ κληρικούς, ἀλλ' οὗτοι ἐπὶ πλέον καθαιροῦνται ἐὰν δεχθῶσι τοὺς αἵρετικούς ὡς κληρικούς».
- ξδ' Ἀποστόλων· «Συμπροσευχὴ μεθ' αἵρετικῶν συνεπάγεται ἀφορισμὸν οἴκοι. Ἐὰν γίνῃ εἰς συναγωγὴν Ἑβραίων ἢ αἵρετικῶν, συνεπάγεται καθάρσεις διὰ κληρικὸν καὶ ἀφορισμὸν διὰ λαϊκόν».
- στ' Λαοδικείας· «Αἵρετικοὶ μὴ ἀπαρνούμενοι τῆς αἵρεσιν ἑαυτῶν ἐμποδίζονται εἰσελθεῖν εἰς Ναὸν Ὁρθόδοξον».
- ξη' Ἀποστόλων· «Χειροτονία, βάπτισμα κ.λπ. μυστήρια αἵρετικῶν ἄκυρά εἰσι».
- ιδ' Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου· «Γάμος μεθ' αἵρετικῶν ἢ ἀλλοθρήσκων ἀπαγορεύεται».
- ρλα', ρלב', ρλγ' τῆς ἐν Καρθαγένῃ Τοπικῆς Συνόδου (418 ἢ 419 μ.Χ.)· κανόνες οἱ ὁποῖοι ὑπενθυμίζουν τὸ ἱερὸν χρέος τῶν Ἐπισκόπων τῆς ἐπαναφορᾶς τῶν αἵρετικῶν (τῶν πεπλανημένων) εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.
- ζ' Ἀποστόλων· «Εἴ τις Ἐπίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος ἢ Διάκονος τὴν ἀγίαν τοῦ Πάσχα ἡμέραν πρὸ τῆς ἑαρινῆς ἰσημερίας μετὰ Ἰουδαίων ἐπιτελέσῃ, καθαιρείσθω».

Ἐπειδὴ πιστεύομεν ὅτι τὸ Πανάγιον Πνεῦμα δὲν συνηγορεῖ εἰς τὴν καταπάτησιν τῶν ἱερῶν Κανόνων, οἱ ὁποῖοι ὑπὸ τὴν ἐπίπνοιάν Του διευτυπώθησαν ἀπὸ τοὺς ἀγίους καὶ θεοφόρους Πατέρας, οἱ ὁποῖοι οὐδέποτε ὑπῆρξαν δύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὄφους.

Ἐπειδὴ πιστεύομεν ὅτι οἱ Κανόνες τῶν Ἱερῶν Σύνόδων εἶναι Ἁγιοπνευματικοὶ καὶ διατυπώθηκαν ἀπὸ τοὺς ἀγίους Πατέρας μὲ φιλανθρωπίαν, ἀγάπην καὶ ρεαλισμὸν, αἰσθανόμεθα δὲ τὴν ζωογόνον δρόσον καὶ τὴν διαχρονικότητά των ὅταν καλούμεθα νὰ τοὺς ἐφαρμόσωμεν,

χωρίς να χρειάζονται αναζωογόνησι ἀπὸ τὴν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἐπειδὴ φρονοῦμεν ὅτι διὰ τῶν ἀνωτέρω ἑτεροδιδασκαλιῶν καὶ τῶν ἱεροκανονικῶν παραπτωμάτων τοῦ Παναγιωτάτου ἐπέρχεται μέγας σκανδαλισμὸς τῶν πιστῶν, Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, μὲ ὄρατον πλεόν τὸν κίνδυνον σχίσματος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος.

Ἐπειδὴ πιστεύομεν ὅτι, ἀκολουθοῦν καὶ μερικοὶ ἄλλοι κληρικοὶ τὸν Παναγιώτατον εἰς τὰς ἱεροκανονικὰς του παραβάσεις καὶ ὑπάρχη κίνδυνος αὐτὸ νὰ γενικευθῇ καὶ νὰ γίνῃ θεσμὸς εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς συγκλήσεως τῆς ΑΚΜΣ, τῆς ὑπὸ ἐξωεκκλησιαστικῶν παραγόντων –ὅπως ἀπεδείχθη– ἐπιβληθείσης, ἔγινε προσπάθεια νὰ περιβληθοῦν μὲ Συνοδικὸν κύρος ὅλα τὰ μέχρι σήμερα ἀντικανονικῶς λεχθέντα καὶπραχθέντα ὑπὸ τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, διὰ νὰ μένουν ἀναντίρρητα εἰς διηνεκές.

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Παρακαλοῦμεν τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱ. Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὅπως συσκεφθεῖσα καθ' ἑαυτὴν διαπιστώσῃ καὶ κἀνῆ δεκτὴν τὴν κατάγνωσιν τῶν ἀνωτέρω ἑτεροδιδασκαλιῶν, ἀποκηρύξῃ δὲ καὶ καταδικάσῃ αὐτὰς ὡς ἀντικειμένας τῇ ὀρθῇ διδασκαλίᾳ τῆς κατὰ Ἀνατολὰς Ὁρθοδόξου Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ ἐφαρμοσθῶσι τὰ ὑπὸ τῶν ἱερῶν Κανόνων προβλεπόμενα, μὲ ἀπώτερον σκοπὸν νὰ κοπάσῃ ὁ κλυδωνισμὸς ὃχι μόνον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀλλὰ καὶ ὅλης τῆς ἀνὰ τὴν οἰκουμένην Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Πλείονα στοιχεῖα δὰ καταθέσω διὰ λεπτομεροῦς Ὑπομνήματός μου, ὅταν κληθῶ ὑπὸ τοῦ Ἀνακριτοῦ. Μάρτυρας προτείνω τοὺς κατωτέρω:

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΑΣ:

Σεβ. Μητροπολίτην Κονίτσης κ. Ἀνδρέαν, ΚΟΝΙΤΣΑΝ,
 Σεβ. Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης κ. Εὐστάθιον ΣΠΑΡΤΗΝ,
 Σεβ. Μητροπολίτην Ἡλείας κ. Γερμανόν, ΠΥΡΓΟΝ,
 Σεβ. Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεον, ΝΑΥΠΑΚΤΟΝ,
 Σεβ. Μητροπολίτην Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ, ΠΕΙΡΑΙΑ,
 Σεβ. Μητροπολίτην Ν. Σμύρνης κ. Συμεών, Ν. ΣΜΥΡΝΗΝ,
 Σεβ. Μητροπολίτην Γλυφάδας κ. Παῦλον, ΓΛΥΦΑΔΑ,
 Σεβ. Μητροπολίτην Κυθήρων κ. Σεραφεῖμ, ΚΥΘΗΡΑ,
 Σεβ. Μητροπολίτην Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας κ. Κοσμᾶν, ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΝ,

Σεβ. Μητροπολίτην Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως κ. Ίερεμίαν, ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΝ,

Σεβ. Μητροπολίτην Μόρφου κ. Νεόφυτον - ΜΟΡΦΟΥ Κύπρου,

Σεβ. Μητροπολίτην Λεμεσοῦ κ. Ἀθανάσιον - ΛΕΜΕΣΟΝ Κύπρου,

Σεβ. Μητροπολίτην Ἀντινόης Παντελεήμονα Λαμπαδαρίου - ΚΑΛΥΜΝΟΝ <metropolitanantinoes@gmail.com>.

ΚΑΘΗΓΗΤΑΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ:

Πρωτοπρεσβύτερον π. Γεώργιον Μεταλλινόν, Ὁμ. Καθηγητὴν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Πρωτοπρεσβύτερον π. Θεόδωρον Ζήσην, Ὁμ. Καθηγητὴν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ.,

κ. Δημήτριον Τσελεγγίδην, Ὁμ. Καθηγητὴν Δογματικῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ.,

ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥΣ - ΙΕΡΕΙΣ - ΜΟΝΑΧΟΥΣ:

Ἀρχιμ. π. Ἀθανάσιον Ἀναστασίου, Προηγούμενον τῆς Ἱ. Μονῆς τοῦ Μεγάλου Μετεώρου, Καλαμπάκαν,

Ἀρχιμ. π. Μάξιμον Καραβάν, Ἡγούμενον Ἱ. Μονῆς Ἁγ. Παρασκευῆς Μηλοχωρίου Ἑορδαίας, Πτολεμαῖδα

Ἀρχιμ. π. Γρηγόριον Χατζηνικολάου, Ἡγούμενον Ἱ. Μονῆς Ἁγ. Τριάδος Γατζέας Βόλου,

Ἀρχιμ. π. Σαράντην Σαράντων, Διδάκτορα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Ἀμαρούσιον

Ἀρχιμ. π. Νικόδημον Πετρόπουλον, Προϊστάμενον ἰ. Ν. Ἁγίου Παύλου Πατρῶν - Πάτρας,

Ἀρχιμ. π. Παῦλον Δημητρακόπουλον, Θεολόγον (Μτ Θεολογίας), Διευθυντὴν τοῦ Γραφείου Αἰρέσεων τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς, Πειραιᾶ

Ἀρχιμ. π. Ἰωὴλ Κωνσταντάρων, Ἱεροκήρυκα, Ἱ. Μητροπόλεως Κονίτισης, Κόνιτσαν,

Ἀρχιμ. π. Κύριλλον Κωστόπουλον, (Dr. Θεολογίας) Ἱεροκήρυκα Ἱ. Μητροπόλεως Πατρῶν, Ἀσημάκη Φωτῆλα 14-16 - τ.κ. 262 24 Πάτρας,

Πρωτ/ρον π. Πέτρον Heers, διδάκτορα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ, e-mail: info@uncutmountain.com,

Πρωτ/ρον π. Ἀναστάσιον Γκοτσόπουλον, Θεολόγον, (Μτ. Θεολογίας), ἐφημέριον Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Πατρῶν, Πάτρας.

Πρωτ/ρον π. Ἄγγελον Ἀγγελακόπουλον, Θεολόγον, κληρικὸν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς, Πειραιᾶ

ὁσ. Μοναχὸν Ἀρσένιον Βλιαγκόφτην, Ἱ. Μονὴν Ἁγ. Ἀρσενίου Καππαδόκου, Βατοπέδι Χαλκιδικῆς.

ὁσ. Μοναχὸν Ἐπιφάνιον Καφαλιώτην, Καμάραν Ἁγίου Ὁρους, Καρυὰς

ὁσ. Μοναχὸν Δαμασκηνόν, Κελλίον Φιλαδέλφου Ἁγίου Ὁρους, Καρυὰς

ΘΕΟΛΟΓΟΥΣ:

κ. Σταύρον Μποζοβίτην, Θεολόγον – Συγγραφέα, μέλος τῆς Ἀδελφότητος Θεολόγων «Ὁ Σωτήρ», - Ἰσαύρων 42, Ἀθήνας

κ. Νικόλαον Σαβδόπουλον, Θεολόγον, Ἐπιδαύρου 1, Ἄλμυρῃ Γαλατακίου, 201 00 Κόρινθον

κ. Δημήτριον Ρίζον, Θεολόγον, τηλ. 23850-28940, Φλώριναν,

κ. Ἰωάν. Τάτην, Θεολόγον, Καρτάλη 12Α, 453 32 Ἰωάννινα, thriskeftika.blogspot.com/. τηλ. 26510-68589

ΘΕΟΛΟΓΟΥΝΤΑΣ:

κ. Δημήτριον Νασιόν, Διδάσκαλον, Μεσημβρίας 20, 611 00 Κιλκίς

κ. Βασίλειον Κερμενιώτην, Ἐκπαιδευτικόν, Κ. Ἀδαμοπούλου 11, 502 00 Πτολεμαῖδα

Λογγοβάρδα τῇ 25 Φεβρουαρίου 2017

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ταρρασίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως

Μετὰ σεβασμοῦ

† ἀρχιμ. Χρυσόστομος

† Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Ν. Πῆχος

Ἡγούμενος Ἱ. Κοινοβιακῆς Μονῆς «Ἡ Ζωὸδ. Πηγὴ» Λογγοβάρδας Πάρου